

**Presentatie conceptrapport Enerzijds, anderzijds. Scenario's voor de regulering van medezeggenschap vmbo-mbo
4 oktober 2019**

Verslag van discussiegroep 3

Datum: 4 oktober 2019

Plaats: Blokhoeve, Nieuwegein

Discussiegroep 3

Gespreksleider: Frans Brekelmans

Secretaris: Loes Verhoeven

Stelling 1: In de praktijk is er geen probleem. Structuurdiscussies over de inrichting van de medezeggenschap bij samenwerking vmbo – mbo dienen geen enkel doel.

Er wordt opgemerkt dat deze stelling eigenlijk geen discussie kan oproepen, omdat als iemand zou vinden dat er geen probleem zou zijn in de praktijk, deze bijeenkomst ook niet zou zijn georganiseerd. Iemand spreekt de verbazing uit dat er zich nog geen problemen hebben voorgedaan en dat er nog geen geschil terzake aanhangig is gemaakt. Een ander merkt op dat bij de invoering van de IKC's hetzelfde aan de hand was: pas op het moment dat een probleem werd geconstateerd, werd actie ondernomen. De algemene gedachte daarachter: 'zolang er geen probleem is, gaat het goed en hoeft er niets geregeld te worden'.

Verder wordt opgemerkt dat als er door de wetgever geen enkele richting wordt gegeven hoe de medezeggenschap zou moeten worden geregeld, de inrichting daarvan heel veel tijd kost voor de organisaties. Dat zou dan ook een reden zijn om ervoor te pleiten dat de wetgever wel iets regelt. Iemand anders merkt op dat het begrip 'school' in de Wms beter omschreven zou moeten worden, naar analogie van het begrip 'onderneming' zoals vastgelegd in de WOR. Het bevoegd gezag zou zelf moeten kunnen bepalen wat 'scholen' zijn (bijvoorbeeld een locatie). Verder zou naar analogie van de WHW een bevoegd gezag, na consultatie van diverse betrokkenen, zelf moeten kunnen bepalen welk regime van toepassing is, dus ofwel de Wms ofwel de WEB/WOR.

Tot slot vraagt iemand zich af hoe de extra rechten die in het mbo zijn gewaarborgd via het professioneel statuut worden vormgegeven, als het regime van de WOR niet van toepassing zou zijn.

Stelling 2 Het opstellen van modellen en handreikingen kost onnodig veel tijd en energie. De transactiekosten zijn te hoog. Dus: de wetgever moet de medezeggenschap bij samenwerking vmbo-mbo gaan regelen..

Men moet ervoor waken dat iedereen het wiel gaat uitvinden; dat kost onnodig veel tijd. Gesteld wordt dat de wetgever een soort raamwerk zou moeten maken, wat voor iedereen geldt en waarbij bepaalde onderdelen naar eigen wens kunnen worden ingevuld, zoals reglementen en statuten. Iemand anders merkt op dat een en ander geconditioneerd gereguleerd kan worden en dat het dan niet vreemd is dat de overheid een handreiking geeft. Voor elke onderwijsorganisatie zijn er belangen die verankerd moeten worden in de medezeggenschap. Experts zouden een aantal punten kunnen aangeven wat in ieder geval in het raamwerk opgenomen zou moeten worden. Een ander is van mening dat de medezeggenschap prima door de scholen zelf ingericht zou kunnen worden. Zeker gezien het feit dat als er sprake is van 2 bevoegd gezagen een en ander moeilijker te regelen is. Dan is het type regeling afhankelijk van de afspraken die de twee organisaties met elkaar

hebben gemaakt. De verwachting is dat het dan moeilijk is te komen tot één regeling die voor iedereen van toepassing is.

Iemand geeft aan een duidelijk wettelijk kader te willen. 'Men' kan het nu niet goed doen. Als er geen geschil is, is er geen probleem, maar als dat er wel is, is de vraag: wie is bevoegd?

Stelling 3: De wetgever moet hoe dan ook zorgen voor eenduidige rechtsbescherming bij samenwerking vmbo – mbo, ook als het gaat over de medezeggenschap.

Er wordt aangesloten bij hetgeen bij stelling 2 is opgemerkt. Zolang er sprake is van een experiment, hoeft van de wetgever niet te worden verwacht dat omtrent de medezeggenschap iets wordt geregeld, maar op het moment dat de samenwerking vmbo-mbo wordt vastgelegd in de wet, moet de wetgever ook iets regelen over de medezeggenschap. Bovendien zou er één systeem moeten komen, niet twee regimes naast elkaar.

Iemand anders merkt op dat in ieder geval een minimum aan medezeggenschapsrechten moet worden geregeld, waar alleen in positieve zin vanaf kan worden gegaan.

Stelling 4 : Meer intersectorale samenwerking in het onderwijs vraagt om een ander perspectief van de wetgever. Namelijk: 'de leerling centraal', als uitgangspunt voor een grondige herinrichting van de sectorwetten.

Hierover zijn de meningen verdeeld. De een merkt op dat de leerling centraal moet staan, de ander zegt dat de docent centraal zou moeten staan en een derde vindt dat ze beiden centraal zouden moeten staan.

Verder wordt opgemerkt dat in de grondwet het recht om onderwijs te geven is opgenomen, niet het recht om onderwijs te ontvangen. Dus als de leerling centraal zou staan, zou dan de grondwet aangepast moeten worden?

In 2010 is er een preadvies geschreven over de samenwerking vmbo-mbo, waarbij geopperd werd om één onderwijswet te maken. Daar zijn voorstellen voor gedaan. Er heeft een ontwikkeling naar leven lang leren voorgedaan, waarbij een langere begeleiding de aanpak van één onderwijswet rechtvaardigt om meer rechten te kunnen waarborgen. Leerlingen worden te snel losgelaten als ze op het mbo komen.

Verder wordt de vraag gesteld wat de achtergrond is van intersectorale samenwerking. Welk belang wordt gediend?

Tot slot wordt aangestipt dat het langer mogelijk zou moeten zijn om nog over te kunnen stappen naar een ander niveau. Stel dat je in de wet op het beroepsonderwijs zit, hoe groot is de kans dat je in een andere onderwijswet komt?